

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Презиме, име једног
родитеља и име
Датум и место рођења

Милић, Зоран Јелена
28. 8. 1991. Прокупље

Основне студије

Универзитет
Факултет
Студијски програм
Звање
Година уписа
Година завршетка
Просечна оцена

Универзитет у Нишу
Филозофски факултет
Србистика
Дипломирани филолог
2010/2011.
2015
9,5

Мастер студије, магистарске студије

Универзитет
Факултет
Студијски програм
Звање
Година уписа
Година завршетка
Просечна оцена
Научна област
Наслов завршног рада

Универзитет у Нишу
Филозофски факултет
Мастер академске студије филологије (модул: српска и компаративна књижевност)
Мастер филолог
2015/2016.
2016
10,00
Филолошке науке
Српска и компаративна књижевност
Историографска метафикција у роману „Невидљиви“ Александра Гаталице

Докторске студије

Универзитет
Факултет
Студијски програм
Година уписа
Остварен број ЕСПБ бодова
Просечна оцена

Универзитет у Нишу
Филозофски факултет
Докторске академске студије филологије (модул: српска и компаративна књижевност)
2017
140
10,00

НАСЛОВ ТЕМЕ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Наслов теме докторске
дисертације
Име и презиме ментора,
звање
Број и датум добијања
сагласности за тему
докторске дисертације

Хронотоп Београда у уметничкој прози Светлане Велмар-Јанковић
Проф. др Снежана Милосављевић Милић, редовни професор
НСВ број: 8/18-01-008/20-025
У Нишу, 26. 10. 2021. године

ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Број страна
Број поглавља
Број слика (шема, графикана)
Број табела
Број прилога

360
6
16
/
19

**ПРИКАЗ НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КАНДИДАТА
који садрже резултате истраживања у оквиру докторске дисертације**

Р. бр.	Аутор-и, наслов, часопис, година, број волумена, странице	Категорија
1	<p>Јелена З. Милић. Јавни и приватни живот у Матавуљевим београдским причама. <i>Philologia Mediana</i>. Годишњак за српску и компаративну књижевност. Год. XII. Бр. 12. Ниш: Филозофски Факултет, 2020, 523–542. [УДК 821.163.41.09-32; ISSN: 1821-3332]</p> <p>Полазећи од семиотичке теорије простора Јурија Лотмана и схватања литературе као секундарног моделативног система, у раду анализирамо фикционалану интерпретацију културног и друштвеног контекста Београда с краја 19. и почетка 20. века, са нарочитим освртом на релације приватног и јавног живота ликова у Матавуљевим београдским причама. Према основним становиштима којима се у раду проблематизују концепти <i>приватног</i> и <i>јавног</i>, јавни простори препознати су као погодни за тајанствена и скривена деловања, док се хронотоп дома/куће перципира као симболички простор отуђености, друштвеног ангажовања и утицаја.</p> <p>Резултати овог рада садржани су у сегменту „Утемељење књижевног града: Београд у епоси реализма”.</p>	M51
2	<p>Јелена З. Милић. Идентитет и контекст: уметничка слика града и људи у Матавуљевим београдским причама. <i>Језик, књижевност, контекст: тематски зборник радова</i>. Весна Лопичић, Биљана Мишић Илић (ур.). Ниш: Филозофски факултет, 2020, 663–676. [УДК 821.163.41.09-32; ISBN 978-86-7379-526-3]</p> <p>У корелацијама са савременим социolingвистичким теоријама и концептом <i>хронотопа</i> Михаила Бахтина, анализом хронотопа Београда у овом раду указујемо на парадигматску условљеност идентитета јунака Матавуљевих београдских прича просторно-временским и културним контекстом српске престонице с краја 19. и почетка 20. века. У раду се посебно тумаче контекстуалне манифестације идентитета ликова, идентитети <i>других</i>, ликови дошљака и њихове перспективизације града.</p> <p>Резултати овог рада заступљени су у поглављу „Утемељење књижевног града: Београд у епоси реализма”.</p>	M14
3	<p>Јелена З. Милић. Алтернативна историја београдских улица: <i>Дорћол</i> Светлане Велмар-Јанковић у светлу теорије контранаратива. <i>Језик, књижевност, алтернативе: тематски зборник радова</i>. Весна Лопичић, Биљана Мишић Илић (ур.). Ниш: Филозофски факултет, 2022, 129–146. (УДК 821.163.41.09-32 Велмар-Јанковић С.; ISBN 978-86-7379-590-4)</p> <p>У раду је анализирана алтернативна историја простора у збирци прича <i>Дорћол</i> Светлане Велмар-Јанковић. Структура <i>Дорћола</i> као контранаратива и његови ефекти у процесу рецепције тумаче се на подлози теорије концептуалног спајања Хилари Даненберг, теорије могућих светова, географске и (мета)херменеутичке наратологије, афективне теорије простора и теорије простора града Данијеле Ходрове.</p> <p>Резултате овог истраживања садржи сегмент „Алтернативна историја дорћолских улица”, са потпоглављем „Стратешки и емоционални простори, слојеви, мапе и мреже Дорћола”.</p>	M14
4	<p>Јелена З. Милић. Више од града: Београд у српској реалистичкој прози. <i>Роман и град: 50 година 'Романа о Лондону', 100 година 'Уликса'</i>. Драган Бошковић, Часлав Николић (ур.). Српски језик, књижевност, уметност: зборник радова са XVI међународног научног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (29–30. X 2021). Књ. 2. Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 2022, 71–86. [УДК 821.163.41.09"18/19" 316.334.56(497.11 Beograd); ISBN 978-86-80596-11-2; ISBN 978-86-80596-17-4 (низ)]</p> <p>У раду се прати генеза хронотопа Београда у историјскопоетичком контексту књижевности српског реализма. Након прегледа и краћег приказа књижевних дела која су допринела да се хронотоп Београда издвоји као посебан тип хронотопа града у епоси реализма, размотрени су његови типолошки аспекти.</p> <p>Резултати овог рада садржани су у поглављу „Утемељење књижевног града: Београд у епоси реализма”.</p>	M14

НАПОМЕНА: уколико је кандидат објавио више од 3 рада, додати нове редове у овај део документа

ИСПУЊЕНОСТ УСЛОВА ЗА ОДБРАНУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Кандидат испуњава услове за оцену и одбрану докторске дисертације који су предвиђени Законом о високом образовању, Статутом Универзитета и Статутом Факултета.

ДА **НЕ**

образложење

ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Кратак опис појединих делова дисертације (до 500 речи)

Дисертација „Хронотоп Београда у уметничкој прози Светлане Велмар-Јанковић“ састоји се из следећих делова: Уводна разматрања, унутар којих је образложен теоријско-методолошки оквир истраживања (преглед релевантних теорија простора, од семиотике, преко културно-историјских, социолошких и структуралистичких приступа, до просторног заокрета с краја XX века, постструктуралистичких, геонаратолошких, афективних и постхуманих теорија, са посебним нагласком на хронотоп града и урбане студије) и представљен основни опсег грађе (литераризација и фикционализација Београда, уметничка проза Светлане Велмар-Јанковић). Поглавље ТЕОРИЈА ХРОНОТОПА ИЛИ ШТА ЈЕ СВЕ ВРЕМЕ-ПРОСТОР КЊИЖЕВНОЈ УМЕТНОСТИ? састоји се из пет проблемских целина: Негде између, увек и свуда: теорија хронотопа Михаила Бахтина, Просторно искуство приче од антике до класичне наратологије (Филозофски почеци научног и аналитичког приступа простору, Простор у хуманистичкој научној традицији, Формалистичко-структуралистичка теорија простора), Семиотичка теорија простора Јурија Лотмана, Од наратолошког заокрета преко просторног обрта (Културне и родне топографије: географија, родне перспективе и идеолошке просторне праксе, Хронотоп из две ревизионистичке перспективе: типологија хронотопа Џеј Ладин и постмодерни хронотоп Пола Сметхарста, Савремене хуманистичке теорије простора, Афективни заокрет у проучавању хронотопа), Урбане студије као прилог разумевању феномена града. Треће поглавље ВИШЕ ОД ГРАДА: БЕОГРАД У СРПСКОЈ КЊИЖЕВНОЈ ПРОЗИ садржи три целине: Од средњег века до модерне (Средњовековни, поробљени град, Ново рухо поробљеног града, Скоро па ослобођени град: Београд у освиту грађанске културе, Утемељење књижевног града: Београд у епоси реализма), Од модерне до савремене књижевне прозе (Наставак дошљачке саге о граду, Наставак ратне саге о граду, Нови рат и ново искуство града, Грађанска сага о комунистичком Београду, Нови историзам града у поетичком вишегласју новије српске књижевности, Књижевност као реакција: /ново/историјска градска проза), Путопис(а)ни Београд или још једна могућа биографија града (Београд у делима европских путописаца, Београд у делима српских путописаца). Четврто, централно поглавље ХРОНОТОП БЕОГРАДА У УМЕТНИЧКОЈ ПРОЗИ СВЕТЛАНЕ ВЕЛМАР-ЈАНКОВИЋ састоји се из шест целина: Статус хронотопа (и) Београда у уметничкој прози Светлане Велмар-Јанковић, Лиминалан Београд између страшног и лепог: језовито као књижевна стратегија, Београдска устаничка трилогија *Дорћол*, *Врачар* и *Востаније: Улица Карађорђева* у светлу теорије контранаратива (Апокрифна историја београдских улица или урбани пејзаж незванично, Распоред и лоцирање (београдских) хронотопа, The sense of space: београдски простори од (о)сећања до свемира, Београдске сени Дорћола, Врачара и Улице Карађорђеве, Београдски ликови устаничке трилогије кроз времена, у простору, Алтернативна историја дорћолских улица, Стратешки и емоционални простори, слојеви, мапе и мреже Дорћола, Стара чаршија (и) неконвенционално, Крепкости, клонућа: трагом Улице Доситејевој, Слојевити врачарски простори и једна залутала београдска улица, Искуство Бога и анђели Улице Молерове, Врачар у Врачару, Улица Коларчева, *Востаније: трагом Улице Карађорђевој*, Интержанровске, поетичке и интертекстуалне конвенције романа *Востаније*, Устанички Београд у роману *Востаније*, *У Бездну*, до бездна: хронотоп Србија – Београд са кнезом Михаилом, Анастасом Јовановићем и Јулијом Хуњади, Грађанска трилогија *Ожиљак*, *Лагум* и *Нигдина* (Београд траје линијом ожиљка, Београд у ритму куцања по сточићу, Дијалектика стана и града, *Лагум* и *Das Unheimliche*, Брендери и хронотопи грађанског Београда, Два периода једног Београда и „дрвени“ сведоци епохе, Београд мирише на принцес крофне), У знаку броја седам: Београд у књижевности за децу Светлане Велмар-Јанковић (Београд уоквирен *Очараним наочарима*, Београд *пре* и *после*, у седам децјих прича). Након Закључних разматрања следи попис извора, цитиране литературе и 19 прилога који су у корелацији са темом рада.

ВРЕДНОВАЊЕ РЕЗУЛТАТА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Ниво остваривања постављених циљева из пријаве докторске дисертације (до 200 речи)

На теоријско-методолошком, историјскопоетичком и аналитичко-интерпретативном нивоу рада успешно су остварени сви циљеви који су наведени у пријави докторске дисертације:

1. Дата је свеобухватна анализа природе и функције хронотопа Београда у уметничкој прози Светлане Велмар-Јанковић.
 2. Указано је на типолошке аспекте хронотопа Београда, како у контексту историје нове српске књижевности, тако и с обзиром на типологију овог хронотопа у уметничкој прози Светлане Велмар-Јанковић.
 3. Представљен је интерпретативни, методолошки и епистемолошки потенцијал савремених теорија простора унутар књижевнонаучних истраживања.
 4. Издвојени су и критички протумачени најрелевантнији увиди у поетику наратива урбаних простора (и посебно, града), а истраживањем основног корпуса грађе дат је допринос тумачењу овог феномена.
 5. Разматрани су токови континуитета и дисконтинуитета Београда као мотива, књижевног јунака и хронотопске доминанте у српској књижевности деветнаестог и двадесетог века, као и његов историографски, идеолошки и уметнички статус.
 6. Тумачењем хронотопа Београда у уметничкој прози Светлане Велмар-Јанковић дат је шири допринос проучавању поетике ове ауторке, као и допринос историји рецепције и валоризацији дела Светлане Велмар-Јанковић у контексту српске књижевности двадесетог века.
- У погледу научног доприноса истраживања остварени су сви наведени циљеви:
1. Допринос синтетичном научној проучавању прозног стваралаштва Светлане Велмар-Јанковић.
 2. Дијахронијски је приказан књижевни портрет Београда на мапи српске књижевности од средњег века до његовог уобличавања у књижевном опусу Светлане Велмар-Јанковић, чиме је дат шири допринос историји српске књижевности.
 3. Указано је на чврсту повезаност поетике Светлане Велмар-Јанковић са теоријом хронотопа.

4. Контекстуализацијом у оквиру савремених теорија хронотопа, истраживање даје допринос критичкој и научној рецепцији савремене српске прозе.

5. Свеобухватна анализа досадашње књижевнотеоријске мисли о хронотопу од његових нормативних, објективистичких, феноменолошких, семиотичких, рецепционистичких, до психоаналитичких, реторичких и когнитивних усмерења, пружила је српској науци о књижевности систематичан преглед теорије хронотопа.

6. Надомештен је у доброј мери недостатак појмовних и термилолошких решења за означавање различитих просторних релација и типова измештања у фикционалним световима књижевног текста који су до сада чешће тумачени у термилолошким оквирима временских релација (нпр. анахронизам, паракхронизам и прохронизам), чиме је значај других контекстуалних релација (попут просторних) остајао у другом плану.

7. Прецизним описом функција хронотопа Београда и књижевних поступака којима је он обликован кроз историјски преглед српске књижевности остварен је допринос истраживањима генезе хронотопа града у српској науци о књижевности.

8. Истраживањем заступљености и карактеристика хронотопа Београда у историји српске књижевности потврђен је његов статус релевантног литерарног топоса.

Вредновање значаја и научног доприноса резултата дисертације (до 200 речи)

Дисертација „Хронотоп Београда у уметничкој прози Светлане Велмар-Јанковић“ је прва свеобухватна монографска студија о приповедном стваралаштву савремене српске књижевнице Светлане Велмар-Јанковић која је у критичкој рецепцији добила статус „београдског писца“. Анализа генолошких аспеката хронотопа била је усмерена ка функцијама и семантици простора и времена проистеклих из његове имплицитне и експлицитне повезаности са одређеним наративним обрасцима (политичко-идеолошким, историографским, аутобиографским, мемоарским), или поетичким проседеима (романтичарским, реалистичким, модернистичким, неоромантичарским, постмодернистичким). Алтернативно и митолошко-религиозно моделовање града издвајају се као два основна поступка чијим је наизменичним увођењем изграђена вишеслојна београдска историја. На просторно-временским слагањима, премештањима и листањима конституисан је семиотички однос микро и макро хронотопа чијим се смењивањем успоставља динамизам приче и њена вишеструка симболизација.

Дијахронијски токови континуитета и дисконтинуитета Београда као мотива, књижевног јунака и хронотопске доминанте у српској књижевности од средњег века до модерне маркирали су његов историографски, идеолошки и уметнички статус. Истакнут је путописни и имаголошки профил Београда који је кроз историју претежно одређивала перспектива путника странца, као и улога реалистичких писаца у конституисању српске урбане прозе, док је модернистичко, ратно и послератно (комунистичко) урбано искуство функционално на плану новоисторијског читања града у српској књижевности 80-их година XX века.

Просторно обликовање историјског, друштвеног, биографског или психолошког времена у књижевној слици Београда приказано је у спрези је Србијом, Османским царством, Русијом, Аустроугарском и европским градовима, али и са ситнијим градским инвентаром: капијама, утврђењима, чесама, трговачким радњама, институцијама и задужбинама, кулама, црквама, дворовима, коначима и модернијим зградама, собама, салонима, праговима, ходницима, лагумима, трговима, улицама, шеталиштима, купалиштима, губилиштима, ружичњацима, платанима и виноградилима. У тумачењу митско-религиозних, културолошких и идентитетских аспеката хронотопа Београда истакнута је лиминалност као географска, егзистенцијална, тематско-мотивска и поетичка специфичност београдског простора, његовог времена и човека. Београдом се путује тродимензионално и дводимензионално, конкретно (улицом, пределом, станом), имагинарно (у ретроспекцијама, антиципацијама и виртуелним наративима), или метафорично (ка смислу, истини и сл.), а све форме путовања одговарају замисли о постојању друге (другачије) градске стварности или паралелних светова, активираних контактима са београдским микрохронотопима. Широко заснован теоријски и књижевноисторијски контекст истраживања, на који упућује списак литературе на крају рада, резултовао је минуциозном анализом кључних маркера особене поетике хронотопа Београда у уметничкој прози Светлане Велмар-Јанковић:

- поетике хронотопских димензија (висине, ширине, дубине простора, протезања прошлости, садашњости и будућности);

- поетике геометријских фигура и просторних облика (круга, линије, (тро)угла, раскршћа, мреже и сл.);

- поетике транспозиције хронотопа (реалног у уметнички и уметничког у реални, реалних, фикционалних и виртуелних хронотопа);

- поетике емоционалних и афективних хронотопа;

- топоса: града (Београда), границе, шуме (Топчидера, Кошутњака), воде и река (Дунава, Саве), Ушћа, хоризонта, подземља (подрума, лагума), куће, улице итд.;

- поетике унутрашњих, спољашњих хронотопа, међухронотопа, микро и макрохронотопа (куће, антикуће, зграде, здања, споменика, стана, собе, ходника, предсобља, улице, капије, тврђаве, зида итд.);

- феномена топофилије и поетике топофилијских места;

- феномена топофобије, топофреније и поетике исто таквих места;

- семантизације простора као културолошког и социлошког конструкта;

- типолошких хронотопа: табуизираних, језовитих, друштвених, комеморативних и остале типске хронотопе;

- хронотопских релација и динамике: простор и време, време у простору – простор у времену, простор-време; афекти или емоције – привлачења и одбијања, анахронизми, паракхронизми, прохронизми, кретање у простору (транспортно, перспективом или имагинарно); однос хронотопа и тела или пола, хронотопа и чула, хронотопа и животног доба (одраслих, деце, младих или посмртних сени), хронотопа и слободе, хронотопа и

живота или смрти, хронотопа и рата, хронотопа и лутања, хронотопа и (не)реалног, хронотопа и наратора, хронотопа и лика/приповедача, хронотопа и читаоца (реторички аспект: читаочево интелектуално перцепције простора-времена, његове емотивне и афективне реакције);

– моделовања хронотопа: нарација у простору – простор нарације, наративни простор, наративност простора; наративне пројекције хронотопа и перцептивно моделовање хронотопа; митологизација и демитологизација хронотопа; религија, митови, легенде и веровања у времену-простору и о простору; конструкција, реконструкција и деконструкција (деформација, дисеминација) времена и простора; хронотопски маркери, картографије, мапе; комеморативно моделовање простора; поетика наслова (топоними Дорћол, Врачар и остали београдски простори као књижевни јунаци);

– стилистике и реторике хронотопа: просторни и временски језик (реификација, архаизми); хронотопски стилови живљења, понашања и изражавања (комуниста, грађанства, тинејџера, одраслих, жена, мушкараца итд.); фигурација простора у: симбол, синегдоху, метафору, хиперболу, парадокс, иронију и сл.; инструментализација просторно-временског језика (употреба простора нарације и наративног простора као идеолошког инструмента). Издвојене су повлашћене просторне форме уписане у хронотоп града: круг, раскршће, угао, ћошак, линија, мрежа, мапа и карта, Београд, Ушће, Калемегданска тврђава, Карабурма, Врачар, Топчидер, Кошутњак, Хајдучка чесма, градски паркови и анализирани су њихови семантички и реторичко-стилски аспекти.

Оцена самосталности научног рада кандидата (до 100 речи)

Полазећи од савремених теорија простора као методолошких оријентира (концепти хронотопа Михаила Бахтина и хетеротопије Мишела Фукоа, семиотичка теорија простора Јурија Лотмана, деконструктивистичка геонаратолошка, афективна и постхумана теорија простора, студије урбанитета и студије сећања, еконаратологија, географска наратологија и наративна херменеутика), Јелена Милић је њихов апликативни потенцијал потврдила у аналитичком делу рада. Приступ граду као вишеструко кодираном феномену – географском, научном, политичком, националном, социјалном, филозофском, религијском, жанровском и поетичком, резултовао је језгровитом књижевноисторијском синтезом о поетичким менама фактографског и фикционалног хронотопа Београда, чиме је успостављен истраживачки континуитет са иманентном поетиком ауторке у чијем је средишту овај топоним. Методолошки плурализам усаглашен је са жанровском динамиком прозе Светлане Велмар-Јанковић, а међу иновативним увидима посебно треба истаћи симболичку вишезначност слике града (динамизам пражњења и попуњавања простора, моменти преображаја на временској оси) и реторичне кодове поетике Београда као хетеротопијског универзума у коме се сучељавају зоне друштвеног и културног, приватног и јавног, отвореног и затвореног, својег и туђег, географског и фантазмагоричног, меморативног и заборављеног, историјског и митолошког простора. Утврђено је да литераризација Београда у збиркама приповедака и романима Светлане Велмар-Јанковић припада доминантној линији српске (и светске) књижевне прозе о граду као пределу луталачке (само)идентификације.

С обзиром на херменеутичке изазове примерене хуманистичким наукама, које морају рачунати на стални дијалог са традицијом и живим теоријским наслеђем, високо је вреднована самосталност научног рада кандидата.

ЗАКЉУЧАК (до 100 речи)

Типолошки приступ хронотопу Београда у уметничкој прози Светлане Велмар-Јанковић показао је да су њиме артикулисани распореди који се могу пронаћи „унутар културе” и њеног хронотопа, заступљени релационо, „као представљени, оспорени и преокренути”, те да између утопија и распоређивања „других простора”, односно хетеротопија у световима фикционалних прича „постоји несумњиво својеврстан доживљај мешања, граничења својственог огледалу” (Fuko 2005). У процесу узајамног типолошког моделовања Београда као ратног, љубавног, фантастичног и (не)историјског хронотопа, као хронотопа (не)сећања, (не)среће итд., бива оформљен посебан тип хетеротопије, изразито екстензивне природе. Одређења град-текст, приповедани, исписани, наративни или град-палимпсест, одражавају релационизам града и писма (Bogdanović 1994) и заједнички прилазе граду као слојевитој семиотичкој структури. Искрпан и свеобухватан преглед књижевне грађе о Београду од најранијих помена у средњовековним записима, преко вишевековне традиције путописне литературе до просветитељства и реализма, представљао је књижевноисторијску увертуру за закључак да се од периода модерне до савремене српске књижевности може пратити поетичка еволуција историјског и грађанског романа, која је донела бројне новине српској урбаној прози. Дисертација је показала да су прозни београдски литерарни хоризонти ишли у корак са урбанизацијом и модернизацијом српске културе, те да је уметничко мапирања Београда у прозном приповедачком и романескном опусу Светлане Велмар-Јанковић један од чинилаца овог процеса. Истраживање и изложени резултати дисертације допринели су научној елаборацији и иновативним увидима, како у генезу једног литерарног топоса, тако и у кључне аспекте индивидуалне ауторске поетике списатељице, естетских, сазнајних и идеолошких вредности њеног приповедачког опуса, културне историје града у ширем и хронотопа Београда у ужем смислу, те идентитетских, националних и књижевноисторијских аспеката хронотопа. Дисертација представља релевантан научни прилог историји читања и валоризацији књижевноуметничког опуса Светлане Велмар-Јанковић.

КОМИСИЈА

Број одлуке НСВ о именовању Комисије 8/18-01-003/23-015

Датум именовања Комисије 5. јул 2023. године

Р. бр.

Име и презиме, звање

Потпис

1.

Др Горан Максимовић, редовни професор

председник

Српска и компаративна књижевност
(Научна област)Филозофски факултет Универзитета у Нишу
(Установа у којој је запослен)

2.

Др Снежана Милосављевић Милић, редовни професор

ментор

Српска и компаративна књижевност
(Научна област)Филозофски факултет Универзитета у Нишу
(Установа у којој је запослен)

3.

Др Драган Бошковић, редовни професор

члан

Српска књижевност
(Научна област)Филолошко-уметнички факултет Универзитета у
Крагујевцу
(Установа у којој је запослен)

Датум и место:

.....